

XXI), поднесе на Негово Височество, бившият Български Князь, единъ образец на медаль, който да се дава за „спомень“ на ония, които най-много сж се трудили за пѣлитѣ на Дружеството презъ Сърбско-Българската война—за удобрение. Негово Височество благоволи, съ Височайши Рескриптъ отъ 13 Априль 1886 г., издаденъ на името на Предсѣдателя на Дружеството, Негово Висопресвященство Митрополита Климента, да утвърди установяванieto на медаль на Българското Дружество отъ „Червений Кръстъ“. Обаче, по причина на разнитѣ, извѣстни всѣкому, обстоятелства, този знакъ и до сега не можа да се раздаде на всички онѣзи, които, поради заслугитѣ си на дѣлото на Дружеството, заслужаватъ да го притѣжаватъ.

Настоятелството на Дружеството не може да не искаже сърдечна благодарност на много градски и селски общини и за това, дѣто тѣ, при другитѣ си подарѣци на Дружеството, побързаха да испратятъ на свои разноски до София и много сестри милосердни. Покана за това имаше на право отъ Правителството, безъ знанието на Настоятелството на Дружеството. Всички, обаче, сестри милосердни, които всѣки денъ пристигвахъ въ София, се ухватвахъ до Настоятелството на Дружеството, което имѣ грижата да ги настанява по болницитѣ. Настоятелството се постара да достави възможнитѣ удобства на тѣзи сестри, които въ зимно време бѣхъ напустнали кѣщи, дѣца и свои частни работи и бѣха дошли отъ далечни мѣста, при доста трудно пжтувание, да служатъ на човѣколюбивото дѣло. Но Настоятелството се съмнѣва, че всички тия Госпожи и Госпожици сж останали напълно доволни. Поводъ на такова съмнѣние дава слѣдующето обстоятелство: изеднжжъ надойдоха доста много сестри милосердни. Настоятелството настани отъ тѣхъ толкова, отъ колкото се имаше нужда. Оставаше, обаче, една голѣма частъ безъ работа, толкова

по-вече, че нѣкои отъ тѣхъ не приемахъ да се натоварятъ съ всичко, що се изисква отъ истински сестри милосердни, които поематъ на себе си трудната но света миссия—полагането и шетанieto на ранени и болни хора. Не оставаше, прочее, на Настоятелството друго, освѣнъ—да ги настани въ частни кѣщи и да имъ доставя всичко потрѣбно до като ги испрати обратно до мѣстожителството имъ. Такива то сестри милосердни се считахъ за обидени, и не може да не имъ се отдаде право, защото въ чуждъ градъ, въ разбъркано време като военното, а при това и безъ работа,—всѣки може да си представи какво е могло да бѣде положението на тия сестри, отъ които пѣчето бѣха зажиточни ступанки. При испращанieto отъ София на всичкитѣ милосердни сестри, Настоятелството ги е снабдявало съ необходимитѣ пжтни разноски до мѣстожителството имъ.

* * *

Помежду другитѣ си работи, изложени до тука, Настоятелството счита за длъжностъ да спомѣне и това, че Предсѣдателътъ на Дружеството е предсѣдателствувалъ, по задължение отъ Правителството, и една комиссия, между членоветѣ на която влизахъ и двама членове отъ Дипломатическия корпусъ въ града ни, и именно — Италианский и Гръцкий Вицеконсули, която комиссия имаше да изслѣдува дѣлото по нападението Амбулансата на Бдинския полкъ, въ което се обвинявахъ Сърбитѣ, като нарушители на Женевската Конвенция, а тѣ—Сърбитѣ—искахъ да прехвърлятъ вината върху нашитѣ храбри войски.

Тая комиссия засѣдава нѣколко време и отъ нейнитѣ изслѣдвания излѣзли, че вината е у Сърбитѣ. Отъ тѣзи изслѣдвания, обаче, излѣзе и туй на явѣ, за съжалѣние, че Д-ръ Роа, който бѣше испратенъ отъ Дружеството на бойното по-